Súd:	Okresný súd Martin
Spisová značka:	15C/328/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5714217174
Dátum vydania rozhodnutia:	26. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Miriam Štillová
ECLI:	ECLI:SK:OSMT:2017:5714217174.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin pred sudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v spore žalobcu: J. B., K.. X. XX. XXXX, O. Q.. F. Č.. XXXX/XX, XX XX Q., zastúpený JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom Holubyho ul. č. 51, 036 01 Martin proti žalovanému: Slovenská republika konajúca Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-826/OVK-MT-2009 zo dňa 2.2.2010 do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Martin dňa 29. 12. 2014 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou nahradiť mu škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a to uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-826/OVK-MT-2009 zo dňa 2. 2. 2010 a to v sume 4 637,56 €, ako aj sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej týmto istým rozhodnutím vo výške 4 000 €. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 2. 2. 2010 vydal vyšetrovateľ policajného zboru uznesenie o vznesení obvinenia pod spisovou značkou ČVS: ORP-826/OVK-MT-2009, ktorým žalobcu obvinil zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Po doručení tohto uznesenia žalobca zvolil svojho obhajcu dňa 8. 2. 2010 a podal v zákonom stanovenej lehote proti tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorú však prokurátor Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín uznesením zo dňa 1. 3. 2010 pod spisovou značkou VPt 33/2010-6 ako nedôvodnú zamietol. Počas prípravného konania došlo k zmene kvalifikácie stíhaného skutku na prečin ublíženia na zdraví v zmysle ustanovenia § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, Prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica podal pre takto kvalifikovaný skutok na žalobcu obžalobu v roku 2012. Dňa 14. 5. 2013 rozhodol prvostupňový súd - Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 2Tv 3/2002 - 580 a to tak, že oslobodzuje žalobcu spod podanej obžaloby. Proti tomuto rozhodnutiu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica odvolanie, o ktorom rozhodoval odvolací súd a to Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 2Tov/4/2013-601 zo dňa 10. 9. 2013 a odvolanie ako nedôvodné zamietol. Tým sa definitívne skončilo trestné stíhanie žalobcu. Týmito skutočnosťami je preukázané naplnenie podmienok vo vzťahu k orgánu konajúcemu v mene štátu k podaniu opravného prostriedku, lehotám a iné v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v aktuálnom znení (ďalej len „ Zákon č. 514/2003 Z. z.“). Vo vzťahu k potrebe zrušenia nezákonného rozhodnutia žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR spisová značka 4MCdo/15/2009 zo dňa 18. 8. 2010 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky spisová značka 2US/25/2011 - 33 zo dňa 24. 3. 2011. Podľa žalobcu išlo o nezákonné rozhodnutie a na

jeho zastupovanie a obhajobu si zvolil obhajcu advokáta, ktorý sa zúčastňoval na všetkých potrebných úkonoch tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Skutočná škoda teda vznikla v priamej príčinnej súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami a je v sume 4 637,56 € v podobe účelne vynaložených trov obhajoby. Zároveň žalobca poukázal na to, že uvedené trestné stíhanie zasiahlo do jeho profesionálneho, osobného a rodinného života devastačným spôsobom. Bol stíhaný pre zločin týrania svojej (vtedajšej) manželky a v predmetnom uznesení bol dokonca opísaný fyzický útok na jeho malú dcéru. Má preto zato, že v takomto prípade je potrebné aplikovať aj ustanovenia § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko neostáva žiadna zložka, žiadna časť jeho života, ktorá by následkami trestného stíhania vyvolaného uznesením o vznesení obvinenia nebola zasiahnutá. Preto žiada aj o úhradu v sume 4 000 €. Ďalej žalobca poukázal na to, že sa s jeho nárokmi obrátil dňa 18. 11. 2014 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky ako na orgán konajúci v mene štátu. Dňa 1. 12. 2014 mu bolo doručené oznámenie o postúpení jeho žiadosti na Ministerstvo spravodlivosti SR a dňa 12. 12. 2014 mu bolo doručené z Ministerstva spravodlivosti SR vrátenie žiadosti Generálnej prokuratúre SR. Dňa 29. 12. 2014 mu bola doručená odpoveď z Generálnej prokuratúry SR s tým, že sa nepovažujú za orgán konajúci v mene štátu a teda podanou žiadosťou sa nebudú zaoberať. To znamená, že zodpovedný subjekt odmietol plniť svoje zákonné povinnosti.

2. Podaním doručeným súdu 14. 4. 2015(č. l. 38 súdneho spisu) zaslal do konania vyjadrenie žalovaný v zastúpení Generálnej prokuratúry SR, kde poukázal na to, že Generálna prokuratúra SR nie je oprávnená vo veci konať za štát, pretože nie sú splnené základné hmotnoprávne predpoklady na postup podľa § 4 ods. 1 písm. f) Zákona č. 514/2003 Z. z., pretože škodu nespôsobila prokuratúra (prokurátor) a teda nie je daná príslušnosť Generálnej prokuratúry SR na konanie. Z tohto dôvodu žiada, aby súd s Generálnou prokuratúrou SR vo veci ďalej nekonal a pokračoval v konaní s Ministerstvom spravodlivosti. Ďalej poukázal žalovaný na to, že uznesenie o vznesení obvinenia je účinné a vykonateľné už jeho vydaním bez ohľadu na to, kedy ho prokurátor obdrží, pretože prokurátor nielenže sa na jeho vydaní nepodieľa, ale jeho účinkom (škode) nemôže v tomto štáte (rovnako ako súd) zabrániť, úvaha o jeho zodpovednosti v tomto štádiu je absurdná. Ani úvaha o tom, že zamietnutie sťažnosti a podanie obžaloby zakladá príslušnosť prokuratúry nemá oporu zákona, v opačnom prípade by musela byť akceptovaná úvaha o príslušnosti Ministerstva spravodlivosti SR podľa § 4 ods. 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z. z. vo všetkých prípadoch, keď súd po preskúmaní o predbežnom prejednaní obžaloby nariadil hlavné pojednávanie, teda uznal a potvrdil zákonnosť prípravného konania. Návrh teda nemožno akceptovať ani vecne bez ohľadu na to, ktorý štátny orgán štát zastupuje, pretože je nedôvodný. Žalobca si svojím konaním trestné stíhanie zavinil sám a akákoľvek náhrada škody by preto bola v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ). Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní skutku sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, v danom prípade až rozsiahle dokazovanie ustálilo skutkový a právny stav veci, pričom je nesporné, že skutok sa stal. Trestný poriadok predpokladá v každom procesnom štádiu trestného konania to, že orgány činné v trestnom konaní, alebo súd na základe dôkaznej situácie sú povinní prijať určité rozhodnutie. Žalovaný má zato, že žaloba je nedôvodná a žiada ju zamietnuť.

3. Súd vo veci vykonal viaceré pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedkov, oboznámil sa s listinnými dôkazmi, ktoré boli doložené do súdneho spisu, ako aj s pripojeným vyšetrovacím spisom ČVS: ORP-826/2-OVK-MT-2009.

4. Súd vo veci rozhodol dňa 11.4.2016 a žalobe žalobcu celom rozsahu vyhovel, to znamená, že zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 4 637,56 eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím uznesením o vznesení obvinenia: ČVS: ORP-826/OVK-MT-2009 zo dňa 2.2.2010 a zároveň mu priznal aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4 000 eur spôsobenej týmto nezákonným rozhodnutím. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie. O odvolaní rozhodoval Krajský súd v Žiline, ktorý rozsudkom č. k. 10Co/272/2016-147 zo dňa 26.1.2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4 637,56 eur a zrušil rozsudok súdu prvej inštancii vo zvyšnej časti a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutím Krajského súdu v Žiline bola potvrdená aktívna a pasívna legitimácia strán sporu v predmetnom konaní a správny orgán konajúci za Slovenskú republiku. Zároveň bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa priznania nároku na náhradu škody vo výške 4 637,56 eur, a to spôsobenej nezákonným rozhodnutím- uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-826/OVK-MT-2009 zo dňa 2.2.2010. Krajský súd vo svojom odôvodnení konštatoval, že oslobodenie spod obžaloby za skutok, ktorý bol žalobcovi kladený za vinu pri vznesení obvinenia, v konečnom dôsledku

(napriek subjektívnemu nesúhlasu žalovaného) predstavuje/zakladá objektívnu zodpovednosť, t.j., bez ohľadu na to, že pri vznesení obvinenia miera istoty o vine nie je/nemôže byť taká ako v štádiu rozhodovania súdu o vine/treste) štátu za trestné stíhanie svojich občanov, ktoré sa ukázalo ako nedôvodné. Pôvodne zákonné vznesené obvinenie sa teda z hľadiska aplikovanej/relevantnej právnej úprav stáva v dôsledku oslobodenia spod obžaloby nezákonným. Nejedná sa o paušálne zaväzovanie štátu, ako to označil žalovaný, ale o určenie zodpovednosti na základe konkrétnych okolností prípadu. Odvolacie dôvody žalovaného proti výroku o priznaní náhrady škody nie sú spôsobilé vyvrátiť okresným súdom formulované/prijaté závery.
Čo sa týka rozhodnutia prvej inštancie o priznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi odôvodnenie preskúmavaného rozsudku neobsahuje v dostatočnej miere konkrétne úvahy, či vyhodnotenia. Práve posúdenie jedinečných okolností toho - ktorého sporu je pritom základom a zmyslom odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Za daného stavu je pre nedostatok (konkrétneho) odôvodnenia sťažená/ vylúčená nielen možnosť strany sporu (efektívne) sa brániť proti - pre neho nepriaznivému - súdnemu rozhodnutiu a poskytnúť primeranú protiargumentáciu, ale aj možnosť náležitého prieskumu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Hoci je výška konkrétnej nemajetkovej ujmy otázkou voľnej úvahy súdu, nemôže ísť o prejav svojvôle; naopak konajúci súd musí jasne vymedziť úvahy a východiská vedúce k určitému záveru/konkrétnej výške. Vhodným z tohto ohľadu je i uvedenie príslušnej kazuistiky (o výške priznanej nemajetkovej ujmy súdmi v obdobných prípadoch). Úlohou okresného súdu v ďalšom konaní preto bude konkrétne/jednoznačne vymedziť svoje úvahy vo vzťahu ku kritériám nemajetkovej ujmy v okolnostiach prejednávaného prípadu a vysloviť preskúmateľné relevantné (skutkové i právne) závery, predovšetkým, aké konkrétne dopady na konkrétne pomery žalobcu (rodinné, pracovné) malo vznesenie obvinenia/trestné stíhanie a vysporiadať sa aj so vznesenými námietkami žalovaného uvedené v odvolaní k daným otázkam.

5. Súd teda pokračoval o nároku na žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 2.2.2010. Vo veci vykonal pojednávanie dňa 26.6.2017, na ktorom súd vypočul súd žalobcu, jeho zástupcu, ako aj zástupcu žalovaného.

6. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom uvádza sa nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v čase, kedy súd rozhoduje výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

7. V rozsudku č. k. 15C/328/2014-117, ktorý bol právoplatným v časti, v ktorej bola priznaná žalobcovi suma 4 637,56 eur ako náhrada škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím uznesením o vznesenia obvinenia, súd konštatoval, že sú splnené predpoklady zodpovednosti žalovaného za nezákonné rozhodnutie, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-826/OVK-MT-2009 zo dňa 2.2.2010. Žalobca si okrem náhrady škody uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej týmto nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia vo výške 4 000 eur. V prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 2 zákona 514/2003 Z. z.). Súd poukazuje na to, že podmienky priznania náhrady nematkovej ujmy v peniazoch v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sú dané v prípade, ak by iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, uhradí sa aj nemajetková

ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak, pričom pri výške tejto nemajetkovej ujmy sa prihliada na kritéria, ktoré sú uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.

8. Žalobca v rámci svojej výpovede uviedol, že uvedené uznesenie, alebo začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia zasiahlo do jeho profesionálneho, osobného a rodinného života. Poukázal na to, že bol stíhaný zo začiatku pre zločin týrania svojej vtedajšej manželky a bol v predmetnom uznesení opísaný aj fyzický útok na jeho malú dcéru. Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 21. 10. 2015 žalobca doplnil v súvislosti s uvedenou nemajetkovou ujmou aj tú skutočnosť, že poukazuje na to, že bol 3,5 roka stíhaný s tým, že bol príslušníkom Ozbrojených síl Slovenskej republiky a vznesené obvinenie bolo voči nemu vznesené ešte v roku 2009 a to tým spôsobom, že pred nastúpenou rotou v septembri 2009 bolo povedané, že sa žalobca ako rotmajster dopustil tohto činu s tým, že k uvedenému predložil žalobca súdu aj zovšeobecnenie udalosti (č. l. 74 súdneho spisu), kde toto zovšeobecnenie udalosti bolo prezentované nielen pred čatou a rotou, ale pred celým práporom podľa vyjadrenia svedka, čiže pred celým útvarom 2370, čo predstavuje 300 - 400 ľudí a bolo prečítané, že dňa 14. 9. 2009 bol odovzdaný na útvar VP Banská Bystrica od OO PZ Martin - východ spisový materiál týkajúci sa prečinu ublíženia na zdraví, kde mal žalobca ako príslušník Vojenského útvaru 2370 dňa 23. 8. 2009 na manželke spôsobiť tým, že ju fyzicky napadol, spôsobil jej zranenia, pomliaždenie sánky, čo práve vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby konal Úrad Vojenskej prokuratúry Banská Bystrica s tým, že na základe uvedeného bol žalobca postavený mimo službu, podľa jeho vyjadrenia od 1. 4. 2010 a od toho času išiel na výšku minimálnej mzdy. Je síce pravda, že toto konanie keď právoplatne skončilo oslobodením spod podanej obžaloby, Vojenský útvar sociálneho zabezpečenia tieto mzdy doplatil, avšak tu žalobca poukázal na to, že bol mimo službu postavený od 1. 4. 2010 a stíhanie skončilo v jeseni 10. 9. 2013 a 3,5 roka bol vystavený existenčnému riziku, musel čeliť exekúcii aj v súvislosti s platením, alebo plnením vyživovacej povinnosti, nakoľko bol vo finančnej núdzi a mal platiť 130 €, dával však bývalej manželke 100 € a zvyšok neskôr, nakoľko klesol s príjmom len 30 %, mal len minimálnu mzdu. Neostala teda žiadna zložka, alebo žiadna časť života žalobcu, ktorá by následkami trestného stíhania vyvolaného uznesením o vznesení obvinenia nebola zasiahnutá. Už v čase, keď začalo trestné stíhanie, je to aj súčasťou trestného spisu, je zrejmé, že žalobca bol osoba bezúhonná, to znamená bez akéhokoľvek zápisu v registri priestupkov, v registri trestov. Tento človek má vysoko kladné pracovné ohodnotenie, na čo súd poukazoval už v predchádzajúcej časti tohto rozsudku. Zároveň žalobca poukázal na to, že sám dobrovoľne odišiel z pozície profesionálneho vojaka práve z týchto dôvodov a pokiaľ by nedošlo k vydaniu predmetného uznesenia, alebo tohto nezákonného rozhodnutia, bol by naďalej pokračoval ako profesionálny vojak. Čiže ukončil dobrovoľne túto prácu práve z toho dôvodu, aby si zachránil aspoň právo na výsluhový dôchodok.
Na pojednávaní, ktoré sa konalo 26.6.2017(č. l. 160) žalobca poukázal aj na finančné straty, ktoré utrpel v dôsledku tohto nezákonného rozhodnutia, bol mu odňatý príspevok na bývanie, nemohol sa zúčastňovať vojenských misií mimo SR , narušili sa mu vzťahy s dcérou až doteraz.

9. V súvislosti s uplatnením tejto náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj poukázanie na to, aká závažná ujma mu bola spôsobená, aké závažné následky mu vznikli v súkromnom živote, v spoločenskom uplatnení práve v súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím, súd vykonal výsluch svedkov, ktorých navrhol žalobca do konania. Súd vypočul v konaní V. S. na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 21. 10. 2015 (č. l. 59 spisu), ktorý poukázal na to, že žalobca bol jeho nadriadený, čo sa týkalo vojenského útvaru. Čo sa týkalo jeho osoby, poukázal na to, že išlo o človeka, na ktorého sa mohli jeho podriadení spoľahnúť. Neverili však, že by mohlo dôjsť k tomu, žeby on niekomu ublížil, pretože ho poznali. Potom, ako bolo prezentované, že bolo začaté trestné stíhanie voči nemu, tak celý kolektív, ktorý tam bol ho začal podpichovať, že pôjde do basy, robili si z neho posmešky, dokonca tento svedok potvrdil, že raz mu na skriňu dali aj fotografiu jeho tváre s basistom. Kolegovia sa mu posmievali, vraveli mu, že ho zatvoria, keď bil manželku a podobne. Veľmi ho to trápilo, bol znechutený.

10. Súd vypočul aj ďalších svedkov a to na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 21. 3. 2016. Pán Q. F. uviedol (č. l. 107 súdneho spisu), že žalobca bol v tom čase jeho nadriadený, tenot svedok vedel o jeho problémoch s manželkou a v čase, keď sa dozvedeli ostatní v rámci kolektívu vojenského útvaru, že začalo trestné stíhanie, robili si z neho posmešky, že pôjde sedieť a podobne. Bolo to teda také podpichovanie. Tento svedok poukázal na to, že žalobca svoju prácu profesionálneho vojaka mal rád, poukázal aj na to, že finančne to žalobcovi poškodilo, klesol mu plat. Rovnako potvrdil, že čo si pamätá, že mal niečo na skrini nalepené, bola to jeho fotka a basistická čiapka, nebolo to dobré, ale robili sa takéto veci aj ostatným. Rovnako svedok Ján Gregor na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 21. 3. 2016 (č.

l. 107 spisu) poukázal na to, že si robili chalani, ako bolo zistené, že začalo trestné stíhanie, posmešky, nie pozitívne to vplývalo na žalobcu, bol postavený mimo službu, prišiel o určitý príjem. Čo sa týka jeho ako človeka, ohodnotil ho tento svedok ako človeka s charakterom, ako kolega bol dobrý, v kolektíve bol obľúbený. Ďalej poukázal na to, že mal možnosť vidieť žalobcu, ako človek pochudol, pochradol, išiel dole s psychikou.

11. Žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku do konania doložil aj listinné dôkazy a to personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu č. 2016 z 19.3.2010 o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby s rozdeľovníkom (zasielaný o. i. aj na pracovisko žalobcu, t. j. 11. mechanizovaný prápor Martin) (č. l. 75), personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu č. 6964 z 11.8.2011 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru (č. l. 77), zovšeobecnenie udalostí (č. l.74).

12. Súd mal za preukázané výpoveďou žalobcu, svedkov, listinným dôkazmi, že žalobca bol v čase pred začatím trestného stíhania v pozícii rotmajstra zaradený na funkciu veliteľa v 11. mechanizovanom prápore Martin s tým, že pracoval v ozbrojených silách SR od roku 1996 a do funkcie veliteľa mechanizovaného družstva bol ustanovený 1.11.2005. Túto funkciu zastával bezmála 4 roky. V konaní nebolo sporné, že vznesené obvinenie voči žalobcovi bolo z 2.2.2010 a dňom 1.4.2010 žalobca bol z tohto dôvodu dočasne pozbavený výkonom štátnej služby v pozícii profesionálneho vojaka, čo bolo preukázané personálnym rozkazom z 19.3.2010 (č. l. 75). Žalobca bol postavený mimo výkon štátnej služby až do roku 2011, kedy sám na vlastnú žiadosť sa rozhodol opustiť ozbrojené sily z dôvodu neukončeného trestného stíhania jeho osoby, a bol prepustený so služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorého služobný pomer skončil 31.10.2011. Pokiaľ by nebolo vznesené predmetné obvinenie a začaté trestné stíhanie vo vzťahu k žalobcovi, žalobca mohol naďalej slúžiť v ozbrojených silách, mal by stály príjem, jeho doba do dôchodku by sa mu znížila a v prípade, že by odišiel do civilu, napr. v súčasnej dobe, výsluhový dôchodok by bol iný ako v čase, keď odchádzal po 16 rokoch. Zároveň aj z výpovede žalobcu na poslednom pojednávaní vyplynulo, že v čase, keď slúžil v ozbrojených silách, zúčastňoval sa aj misií, kde bol na misii v Kosove a pokiaľ by nebolo vznesené voči nemu obvinenie a začaté trestné stíhanie, ktoré trvalo cca 3,5 roka, mohol sa zúčastniť ako jeho kolegovia v rokoch 2012-2014 na ďalších misiách, kde kolegovia odchádzali do Afganistanu a bola veľká pravdepodobnosť, že ak by zostal v ozbrojených silách, by vycestoval aj on. Aj v tomto smere mu bolo uškodené, nakoľko účasť na misiách predstavovala výrazné mesačné finančné ohodnotenie, podľa vyjadrenia žalobcu cca 1 000 eur navyše mesačne pre jeho hodnosť v rámci pôsobenia v ozbrojených silách. V čase, keď bolo voči nemu vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie, keďže bol postavený mimo výkonu služby, klesol mu príjem na 50 %, bol mu pozastavený príspevok na bývanie, čím sa dostal do finančných problémov, nakoľko bolo potrebné platiť hypotéku. Keďže bol postavený mimo službu od 1.4.2010 a stíhanie skončilo 10.9.2013 bol 3,5 roka žalobca vystavený existenčnému riziku. Musel čeliť exekúcii aj v súvislosti s plnením vyživovacej povinnosti, kedy mal platiť 130 eur, dával však bývalej manželke 100 eur a zvyšok musel doplatiť neskôr. Čo sa týka osoby žalobcu, tak ešte pred vznesením obvinenia išlo o čestného, netrestaného človeka. Z priebežného pracovného hodnotenia, ktoré bolo doložené do vyšetrovacieho spisu (č. l. 154) vyplynulo, že žalobcovi nebolo uložené disciplinárne opatrenie, je rodinne založený, spoľahlivý, zodpovedný a dochvíľny. Rovnako zo správy priestupkových orgánov, ako aj z odpisu registra trestov bolo zrejmé, že nemá evidované v čase, kedy bolo vznesené obvinenie, žiadne priestupky, ani nemá žiaden záznam v registri trestov (č. l. 178, 179 vyšetrovacieho spisu). Je teda zrejmé, že žalobca v dôsledku trestného stíhania v procesnej oblasti utrpel značnú ujmu, keď zo špičkového vojaka sa stala z neho nezamestnaná a nikým žiadaná osoba po dobu takmer 3,5 roka. Jeho trestným stíhaním došlo aj k zásahu do dobrej povesti. Ako vyplynulo z dokazovania najmä z výpovede žalobcu, svedkov, ako aj z listinného dôkazu, ktorý predložil žalobca do konania zovšeobecnenie udalostí (č. l. 74) došlo teda k zásahu do jeho dobrej povesti, to tým spôsobom, že pred nastúpenou rotou v roku 2009 bolo povedané, že sa žalobca ako rotmajster dopustil tohto činu, kde celé toto zovšeobecnenie týchto udalostí bolo prezentované nielen pred čatou a rotou, ale pred celým útvarom 2373, čo predstavuje 300 až 400 ľudí a bolo prečítané, že dňa 14.9.2009 bolo odovzdaný na útvar VP Banská Bystrica od OO PZ Martin spisový materiál týkajúce sa pre prečin ublíženia na zdraví, ktoré sa mal dopustiť žalobca ako príslušník vojenského útvaru dňa 23.8.2009. Z výsluchu svedkov bolo preukázané, že žalobca bol dovtedy bezúhonným, čestným človekom, riadne vykonávajúcim svoju funkciu vojaka s tým, že došlo do zásahu do jeho dobrej povesti, nakoľko celý kolektív, ktorý tam bol, keďže to bolo prezentované pred celým útvarom, že začalo trestné stíhanie, tak bolo tam zo strany kolegov podpichovanie, robili si z neho posmešky, že pôjde do basy, t.j., že sa mu kolegovia posmievali, vraveli mu, že ho zatvoria. Uvedené malo veľký vplyv a zasiahlo do jeho dobrej povesti. Tieto skutočnosti potvrdil svedok Martin

Gazdarica, ako aj svedok Ján Gregor, že bolo zasiahnuté aj do jeho dobrej povesti práve z toho dôvodu, že začalo trestné stíhanie. Uvedené bolo prezentované pred celým kolektívom, a to malo aj vplyv na správanie sa jeho ďalších kolegov v rámci výkonu štátnej služby. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že trestné stíhanie žalobcu vážne negatívne zasiahlo aj do jeho súkromného života a života celej rodiny. Žalobca prežíval toto obdobie v psychickom napätí s tým, že samotné trestné stíhanie a s tým súvisiacu obavu, či nebude obmedzený aj na osobnej slobode, straty zamestnania zvládal veľmi ťažko, čo opätovne zasa vyplynulo aj z výpovede svedkov V. S., ktorý uvádzal, že ho to veľmi trápilo, bol znechutený. Svedok Q. F. uvádzal, že mal možnosť vidieť žalobcu ako človeka, ktorý pochudol, pochradol, išiel dole so psychikou. Uvedené zasiahlo vážne a negatívne aj do jeho súkromného života a života jeho rodiny. Je zrejmé z výpovede samotného žalobcu, ako aj z trestného spisu, že sa narušili výrazne aj jeho vzťahy s dcérou, bol veľký problém stretávať sa s dcérou z tohto dôvodu. Vďaka tejto trestnej veci v období, kedy začalo trestné stíhanie, vzťahy s dcéru sa narušili tak, že dcéra nechcela žalobcu ako otca vídať. Myslela si, že ublížil mame. Jemu v tom čase hrozilo 3 až 8 rokov väzenia. Bola do toho zatiahnutá aj jeho dcéra, že mal žalobca týrať aj ju, čo vôbec nebola pravda. Súd mal teda za preukázané, že nezákonné trestné stíhanie žalobcu, teda jeho kriminalizácia zasiahla nielen do jeho majetkovej sféry, straty zárobku a iných finančných výhod, ale aj do osobnostných vzťahov. Bola narušená vážne jeho povesť bezúhonného človeka. De facto prišiel o prácu, v ktorej sa vypracoval až na pozíciu rotmajstra zaradeného na funkciu veliteľa v 11. mechanizovanom prápore. Čo sa týkalo žalobca takmer počas celého svojho profesionálneho života pracoval v ozbrojených silách SR od roku 1996 až do roku 2011, kedy sa rozhodol ukončiť pracovný pomer, ale práve z dôvodu začatia jeho trestného stíhania. To znamená, že je predpoklad, že ak by nedošlo k jeho trestnému stíhaniu, naďalej by zostal príslušníkom ozbrojených síl SR. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že k trestnému stíhaniu a teda k samotnému porušeniu práv vôbec nemuselo dôjsť. Oslobodenie žalobcu spod obžaloby je dôkazom, že neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť jeho trestného stíhania. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy sú tu určil voľnou úvahou a pri rozhodovaní ju takisto posúdil podľa hľadísk zakotvených v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. s tým, že uplatnená výška náhrady nemajetkovej ujmy je primeraná ujme žalobcu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ ide o primeranosť priznanej náhrady súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť súdov v porovnateľných veciach, napr. na Okresnom súde Topoľčany sp. zn. 6C/164/2008, na Okresnom súde Bratislava I. sp. zn. 16C/134/2008, na Okresnom súde Martin sp. zn. 5C/30/2010. Súd poukazuje aj na rozhodnutie vo veciach ochrany osobnosti, kde sú často priznávané žalobcom náhrady nemajetkovej ujmy v podstatne vyšších sumách, napr. niektorým politikom, ak aj bývalému predsedovi NS SR, hoci zásahy do ich osobnostných práv nemajú zďaleka také dôsledky, aké malo nezákonné trestné stíhanie žalobcu. Súd preto priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 4000 eur.

13. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, keďže mal plný úspech vo veci, vznikol nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (100%).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému smeruje.
Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.